

RIJEČ UREDNIKA

Cijenjeni čitatelji i suradnici, zaista sam presretan što ponovno hvatamo godišnji ritam izlaženja časopisa i time vam pružamo uslugu kakva vam je od jednog znanstvenog časopisa potrebna i kakvu kao naši vjerni čitatelji i suradnici zaslužujete i pretpostavljam očekujete. Dakako da je uredništvo na čelu s izvršnom urednicom u to uložilo izniman trud, ali bez vaših vrijednih priloga ne bismo uspjeli i dobro je da smo dobili više vrijednih članaka nego što smo ih mogli objaviti. Vjerujem da i vas to raduje i da će autori čiji tekstovi čekaju na red za objavljivanje imati razumijevanja i strpljenja malo pričekati. Jer, ipak smo brojem stranica još uvijek veoma ograničeni.

Svakako bih učinio veliki propust kad ne bih zahvalio našim brojnim uglednim recenzentima koji su nam protekle godine darovali dio svog dragocjenog vremena i truda da bi vaši članci dobili potrebnu znanstvenu ocjenu. Bez recenzenata, naime, znanstveni časopisi ne mogu funkcionirati, pa budući da već neko vrijeme nemamo sredstava ni za simbolične naknade recenzentima to nam samo njihovi dragovoljni doprinosi omogućavaju redovito izlaženje našeg i vašeg časopisa. Stoga im u svoje ime, u ime uredništva i, vjerujem da neću pogriješiti ako kažem, u vaše ime najljepše zahvaljujem.

Iako sam to učinio i u prošlom svesku, ponovno bih vas zamolio da se ogledate u promišljanju obrazovnih, odnosno odgojnih pitanja s kojima se suočava naše školstvo i vi osobno. Iz vlastitog iskustva znam da su djeca i nastavnici u našim školama, pa čak i djeca i odgajatelji u dječjim vrtićima izloženi ideološkim pritiscima s raznih strana. Kojekakve udruge vršljaju po školama, organiziraju kvizove znanja, radionice i slične nazoviobrazovne projekte koji sa znanstvenim spoznajama imaju malo zajedničkog ili su s njima čak u suprotnosti. Te udruge, doduše, ponekad uspijevaju za svoje programe pribaviti potporu Agencije za odgoj i obrazovanje, a na osnovi toga od resornog Ministarstva i financijska sredstva. Ali kada se kritički postavi pitanje tih projekata, onda se svi prave nevješti i prebacuju odgovornost jedni na druge. Jednako tako i kada su u pitanju razni oblici diskriminacije učenika i djece u dječjim vrtićima.

Bavljenje znanošću, a posebno filozofijom, obvezuje nas na kritički odnos prema svemu što se zbiva u školskom sustavu, odnosno

u cjelokupnom javnom odgoju, te na otpor ideološkim pritiscima ma odakle oni dolazili. Resorno Ministarstvo ne samo da do sada nije ništa učinilo da odgoj, odnosno obrazovanje, oslobodi neznanstvenih sadržaja i pristupa, nego ih je i samo podržavalo. Hoće li tako biti i ubuduće ostaje da se vidi, ali bez našeg angažmana na znanstvenom i kritički utemeljenom obrazovanju budućnost školstva dolazi u pitanje. Nema više vremena čekati, niti imamo pravo očekivati da te probleme riješi netko drugi.

Do čitanja.

Milan Polić